

Π Ρ Ο - Β Ο Λ Ε Σ

ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΓΚΛΙΝΗ

Η Μηχανή του Χρόνου

Μία από τις ευχάριστες εκπλήξεις τις πρώτες αυτές ημέρες της νέας χρονιάς ήταν ένα βιβλίο που κατέφθασε στα γραφεία μας. Όμως, αυτό που καθιστά ιδιαίτερα ευχάριστο το γεγονός είναι ότι το βιβλίο αποτελεί τη «διασκευή» μιας από τις πιο αξιόλογες τηλεοπτικές εκπομπές των τελευταίων χρόνων. Μιλώ για τη «Μηχανή του χρόνου», εκπομπή που ανέδειξε η ιδιωτική τηλεόραση (το κανάλι του Alpha συγκεκριμένα, κάθε Σάββατο μεσημέρι). Το εν λόγω βιβλίο φέρει τον ίδιο ακριβώς τίτλο, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Πατάκι** και το υπογράφουν ο βασικός συντελεστής και παρουσιαστής της εκπομπής, ο Χρήστος Βασιλόπουλος, καθώς και ο αρχισυντάκτης της, Δημήτρης Πετρόπουλος. Οι δύο δημοσιογράφοι συνεργάστηκαν ξανά προκειμένου να «μεταγράψουν» επιλεγμένα θέματα που παρουσιάστηκαν τηλεοπτικά, συνοδεύοντας τα κείμενα με φωτογραφίες - ντοκουμέντα. Ο Μαξ Μέρτεν, οι σφαγές της Θεσσαλονίκης, ο θρυλικός Τζιμ Λόντος, η τελευταία εκτέλεση στην Ελλάδα, ο Βενάρδος, ο «ληστής με τις γλαδιόλες», η υπόθεση Νάσιουτζικ, η δολοφονία Καλτεζά, ο νόμος 4.000, είναι μερικά από τα θέματα που είχαν παρουσιαστεί από την εκπομπή και που τώρα οι δύο δημοσιογράφοι αφηγούνται εκ νέου στο χαρτί, το ίδιο ελκυστικά θα έλεγα όπως και στη μικρή οθόνη.

Μου μοιάζει σαν μια περίεργη σύμπτωση η «Μηχανή του Χρόνου» να φτάνει στα χέρια μας πάνω στην αλλαγή του χρόνου. Και αυτό διότι το βιβλίο, όπως και η εκπομπή στην οποία βασίστηκε, είναι ένα συνεχές παιχνίδι με τον χρόνο. Τα πολλά πρόσωπα της Ελλάδας των τελευταίων εξήντα περίπου χρόνων περνούν μέσα από τις σελίδες του βιβλίου. Στέκομαι ιδιαίτερα στα κεφάλαια που είναι αφιερωμένα στην τελευταία εκτέλεση που έγινε ποτέ στη χώρα μας (του Βασιλή Λυμπέρη, στις 25 Αυγούστου του 1972), αλλά και στην τιμωρία των λεγόμενων «τεντιμπούδων» με την ψιλή στα τέλη της δεκαετίας του '50. Και όμως συνέβαιναν στη χώρα μας, όσο εξωφρενικά κι αν μας φαίνονται σήμερα.

Εκουμε μάθει να γκρινιάζουμε για την κατάσταση της ιδιωτικής τηλεόρασης - όχι χωρίς άδικο φυσικά. Η «Μηχανή του Χρόνου» αποτέλεσε μια φωτεινή εξαίρεση. Ας μη λέμε μόνον τα άσχημα.